

Naar Boca Tabla (Han Hartog)

Wie pas op Curacao is, zou werkelijk geloven dat Boca Tabla de enige bezienswaardigheid op het eiland is. Want wie men ook vraagt en wie men ook spreekt, als het over een tochtje gaat, is het Boca Tabla.

Het fantastische punt op de Ceru Para Mira bij Westpunt kent men niet, de fraaie lijnen van het kanaal van de Sint Jorisbaai heeft bijna niemand gezien vanaf de top van de Ceru Stela, de wonderlijke kustlijn van Noordkant naar Hato is onbekend en de interessante wandeling naar Oostpunt kan men niet maken, "omdat het particulier terrein is".

De Ceru Prekstul weet bijkans niemand te vinden, op Mahuma zijn maar weinigen geweest en de klim over de heuvelrug, die achter Groot Kwartier voor de Noordkust ligt en vanwaar men beide kusten en vaak ook nog het eiland Bonaire kan zien, heeft nagenoeg niemand gemaakt. Maar Boca Tabla.... Boca Tabla is het oord der toeristen. Daar kan men met de auto vlak bij komen, want "om te wandelen is het hier veel te warm", een mening die nog nimmer door iemand die het beproefd heeft, is nagezegd, omdat het doodeenvoudig niet waar is.

Boca Tabla is het oord der toeristen, die meestal het mooie van deze boca niet eens te zien krijgen, omdat ze volstaan met het gewone gangetje door de gleuf naar binnen en weer terug.

Maar daar ligt de Boca, een van de vele ondergrondse hopen op Curacao, waar de Caraïbische Zee inklotst en spoelt. Hier jaagt bij stormweer het water op de ratelende rotsblokken. Hier bewegen bij het geweld der wateren de rotsen hun massa's vooruit. Hier spuit en spettert het sop en hier zwaait Neptunus zijn drietand in woede tegen de rotsen.

Op het frisse groen van door de wind gezwiepte manzanilla en andere boompjes straalt de zon en eronder dansen de hagedissen. Daar krioelen de krabben, daar fluiten de vogels in het lover. Grote vogels, kleine vogels. En tegen de achtergrond stuiven van tijd tot tijd de golvende pluimen achter de rotswand omhoog.

In de gleuf is het nat. Er hangt een mist van schuim en damp, opgejaagd door de "ziedende baren". Men moet bij dit weer niet al te diep de grot in gaan, want de golven slaan tegen de achterwand en om tussen golf en rots beklemd te raken is geen ideaal.

Daar is er weer een. Het water spuit naar binnen en uit de kreten van degenen die buiten zijn gebleven, blijkt dat het tegelijk omhoog spat.

Het dreunt en dondert als de watergoden spreken. `Doch de schier nimmer falende Curacaose zon is er ook. Eerst wordt het donker, het gehele hol spat vol met een waterdrup van wie weet hoeveel tonnen. Dan is er het blauw, dan groen, dan alle kleuren door elkaar, dan dondert het water in eenzelfde oogwenk terug en tekent de zon er nog even een regenboog in.

Neen, het water gaat niet terug! De volgende roller zwiëpt er al weer in, maar de terugdringende golf en de aankomende watervloed raken handgemeen. De strijd zwiëpt op en in een torenhoge fontein slaan beide waterstromen elkaar om even plotseling elkaars druk op te heffen en ineen te zijgen en te veranderen in een schuimend veld, dat maar weinig deint en beweëgt.

Wij zijn drijfnaat geworden. “Zullen we maar teruggaan?” wordt er geschreeuwd. Vorige pogingen hadden ons de vruchteloosheid al geleerd van gesprekken te willen voeren. Het blijft bij kreten, bij primitief-menselijke uitroepen, zoals het woeste zeewater primitief en geweldig is in zijn stem.

Neen, wij gaan nog niet terug, want daar komt weer een golf aan. Ons wachten wordt beloond. Weer die duisternis, weer die donderende klap tegen de rotsen, weer dat terugzweepen, maar dit keer geen handgemeen tussen inkomende en uitgaande golven.

Wat ligt daar? Wij kunnen er niet heen, want het zou te gevaarlijk zijn verder de grot in te gaan.

Blijkbaar bevond zich een krat in de golven en is die meegesleurd tegen de rotsen. Er is niet veel van over. Niet alleen is hij uiteen geslagen, maar zelfs de planken zijn gespleten, versplinterd en kapot.

Buiten zwiëpt het water ook het baaitje in, want het is ruw weer. Maar buiten dansen ook nog steeds de hagedissen hun rondedans. Buiten tornen de vogels nog steeds tegen de wind op of staan stil in de lucht.